

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

JENNIFER HAYWARD

Visa tiesa apie moteris

2,90 Eur 2016 kovas–balandis

Knygute.lt

Jennifer Hayward
(Dženifer Heivard)

VISA TIESA APIE MOTERIS

Romanas

Versta iš Jennifer Hayward, The Magnate's Manifesto , 2014

© Jennifer Hayward, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0028-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Diena, kai Džaredo Stouno pareiškimas sukėlė pasaulinį moterų pasipiktinimą, jam, deja, nebuvo niekuo ypatinga. Ketvirtadienį, penktą rytą, kai seksualusis Silicio slėnio milijardierius bėgiojo San Fransisko Aukso vartų parke – jis, kaip įprasta, tai darydavo kas rytą, pradėdamas dieną – pietų metu jo pareiškimas buvo aptarinėjamas Maskvoje. Kai stilinga Londono biuro darbuotoja skubėjo iš mūro pastatų norėdama papietauti, įžeidžiantis jo pareiškimas apie dvidešimt pirmo amžiaus moteris kabojo ant kiekvieno liežuvio galo, buvo aptarinėjamas tylomis, nuo-stabos kupiniais balsais, leidžiantis liftu į pirmąjį aukštą.

O Amerikoje, kur kilo didžiausias pasipiktinimas, moterys, siekiančios aukščiausių pareigų ir supratusios, kad yra atitvertos neįveikiama stiklo siena, spoksojo į savo išmaniuosius telefonus. Kažkas pasakė, kad galbūt tai buvo pokštas. Kiti teigė, kad kas nors įsilaužė į Stouno elektroninį paštą. *O manęs visai nenustebino*, – prisipažino naujausia atsitiktinė jo moteris – viena iš daugelio, su kuriomis susiti-

kinėjo Stounas¹ – savotiškai mėgindama pateisinti geidžiamiausią pasaulyje viengungį. – *Jis yra abejingas šunsnukis. Tik stebiuosi, kaip jo tiesos neišlindo anksčiau.*

*****

Septintą valandą ryto Beilė Sent Džeims, abejinga boso sukeltai audrai, sėdėjo *Stounų pramonės* pastate San Chose. Nusiteikusi prasiskverbti pro *stiklines lubas*² ir apsiginklavusi garuojančios kavos puodeliu ji grakščiai, kiek tik leido siauras sijonas, atsisėdo, sutelkė rytinę optimizmo dozę, kuri šiandien buvo kitokia, ir spragtelėjo kompiuterio mygtuką.

Apsnūdusi spoksojo į ekraną, kol kompiuteris įsijungė. Spustelėjusi elektroninio pašto ženkliuką truktelėjo gurkšnį stiprios, aštrios kavos, kuri, kaip paprastai, pažadino smegenis darbui. Jos draugės Arijos laiškelis, pavadintas *Dievulėliau*, privertė kilstelėti neseniai išpešiotą ir padailintą antakį.

Ji atidarė laišką. Karštas kavos gurkšnis, kurį

---

¹ Posakis, reiškiantis įvairias kliūtis profesinėje karjeroje, ypač taikomas moterims (čia ir toliau – vert. pastabos).

² Stone (angl.) – akmuo.

ką tik įtraukė, užstrigo gerklėje. *Plevėsa milijardierius savo pareiškimu apie moteris sukėlė pasaulinį pasipiktinimą – rėkte rėkė antraštė įvairiuose naujienų puslapiuose, kuriuos vartė visi, gyvenantys Silicio slėnyje. Išsprūdęs ironiškas pareiškimas draugams kuo aiškiausiai išsako Stouno nuomonę apie moteris valdybos posėdžių kabinete ir miegamajame.*

Beilė paskubomis padėjo puodelį ir spustelėjo ant pareiškimo, sudominusio milijonus skaitytojų. *Tiesa apie moteris, kuri niekada niekam nebuvo išsakyta, išskyrus Džaredo Stouno artimiausius draugus, dabar virto visų pasaulio vyrų pasilinksminimo objektu. Kai pradėjo skaityti ir atpažino įžūlią savo bosą iškalbą, mergina vos nenukrito nuo kėdės.*

Teko susitikinėti ir dirbti su daugybe moterų iš viso pasaulio, pasiekiau amžių, kai šituo reikalu galiu pareikšti nenuginčijamą nuomonę. Aš padariau išvadą: moterys meluoja.

*****

Jos sako, kad nori būti lygios valdybos posėdžiuose, nors iš tikrųjų niekas nesikeičia jau penkiasdešimt metų. Nepaisant to, kad jos tvirtina, jog yra atvirkščiai, ir piktinasi joms pritaikytomis, taip vadinamomis stiklo lubomis, iš tikrųjų nenori tvarkyti reikalų ir vado-

vauti susivienijimui. Jos trokšta būti namuose, kuriuos mes suteikiame, ir gyventi taip, kaip buvo pratusios. Jos nori turėti vyrus, kurie jomis rūpinsis, kurie kartais karštai su jomis mylės ir dovanos briliantus. Kurie apsaugos nuo betikslio yrimosi per gyvenimą be kompasu...

Betikslis yrimasis per gyvenimą be kompasu? Beilės skruostai užkaito. Jeigu yra koks apibūdinimas, netinkantis jos gyvenimui nuskaidyti, tai šis kaip tik toks. Pastaruosius dvylika metų ji kaip begalėdama plušėjo didindama atskirtį nuo savo šaknų su apgailėtinomis pajamomis, darydama neįmanomus dalykus ir stengdamasi įgyti verslo magistro laipsnį, kad karjeros kopėčiomis galėtų palypėti aukštin. Iš pradžių dirbo nedidelėje, naujai įkurtoje Siličio slėnio kompanijoje, paskui – jau trejus metus – numylėtine Džaredo Stouno elektronikos pramonės įmonėje.

Štai čia ir baigėsi judėjimas į priekį. Eidama Stouno kompanijos pardavimų direktorės Šiaurės Amerikoje pareigas, ji jau aštuoniolika mėnesių vaikosi viceprezidentės posto, kurio Stounas užsispyrė jai neskirti. Beilė dirbo atkakliau ir darė didesnę įspūdį nei kiti jos kolegos – vyrai, – ir visi sutartinai pripažino, kad viceprezidento postas turėtų priklausyti jai.

Tik pats Džaredas Stounas taip negalvojo: tą darbą paskyrė kažkam kitam. Todėl ją skaudino žmogus, Silicio slėnio genijus, kuriam ji beprotiškai troško dirbti.

Kodėl jis negerbia jos taip, kaip visi kiti?

Jos kraujas užkaito iki įtūžio temperatūros: burbuliavo ir kunkuliavo, ir galėjo grėsmingai pratrūkti nevaldomu įniršiu. *Dabar jai buvo aišku, kodėl.* Nes Džaredas Stounas buvo moteris diskriminuojanti kiaulė. Prasčiausios Silicio slėnio veislės kiaulė.

Jis buvo... *klaikus.*

Beilė prisivertė gurkštelėti nepaprastai stiprios kavos, ištuštino puodelį ir su trenksmu padėjo ant stalo. Akimis sugrįžo prie kompiuterio ekrano ir *taisyklių*, kuriomis Džaredas taip pat pasidalijo su vyrais.

*****

Pirma taisyklė. Visos moterys pamišusios. Turiu galvoje tai, kad jos mąsto visiškai kitaip nei mes, tarsi būtų atvykusios iš kitos planetos. Tau reikia susirasti tokią, kuri būtų mažiausiai pamišusi, kad galėtum su ja gyventi. Jeigu nuspręstum įsipareigoti – aš to tikrai nepatarčiau, – būk atsargus.

Antra taisyklė. Kiekviena moteris nori žiedo

ant piršto ir baltos piketuotojų tvoros. Nesvarbu, ką ji sako. Neblogai, jeigu valstybei reikia branduolinės šeimos, arba, jeigu tu pats to sieki. Bet, dėl dievo meilės, žinok, kur veliesi.

Trečia taisyklė. Kiekviena nori turėti liūtą miegamajame. Nori, kad jis dominuotų. Ji trokšta, kad tu viską kontroliuotum. Ji nenori, kad klausytum jos poreikių. Todėl sustok ir nedaryk tokios klaidos. Būk vyras.

Ketvirta taisyklė. Kiekviena moteris dieną pradeda dienotvarkė. Priežastis, punktas, kurį reikia išbraukti iš sąrašo, neišvengiama išvada apie jos vykdomą kompaniją. Galėtų būti žiedas su deimantu, dar daugiau tavo laiko, tavo patvirtinimas, kad iš tikrųjų sutinki susipažinti su jos motina... Kad ir kas tai būtų, patikėk manim, sutik arba pasakyk viso gero. Ir žinok, kad ilgai bendravus atsisveikinti yra kur kas pigiau.

*****

Beilė liovėsi skaičiusi – dėl savo kraujo spaudimo. Dabar ji susirūpino, kad asmeninis konfliktas, į kurį buvo įsivėlę jiedu su Džaredu – ir jis, reikėjo pripažinti, buvo rimtas, – buvo tikroji problema. Ji ir sulaukė Beilę. Kompanijoje sklاندė legendos apie jų troškimą perkąsti vienas kitam gerklę kas kartą, kai įžengdavo į

tarybos posėdžių kabinetą, bet ne tik tai svarbiausia. Ne, nepaneigiamas faktas – jis negerbė *visos moterų giminės*.

Ji niekada neturėjo galimybės.

Trejus metus nervinosi piktai žiūrėdama į kompiuterio ekraną, atvertusi tuščią dokumento lapą. Trejus metus ji dirbo egocentriškam šunsnukiui, sėkmingai pardavinėdama pašėlusiai populiarius jo mobiliuosius telefonus ir kompiuterius... Ir dėl ko? Tai buvo visiškas laiko švaistymas, karjeros laikrodys tikėjo. Ji prisiekė sau, kad iki trisdešimt penkerių taps kompanijos vadove. Nors šita viltis sparčiai geso...

Suspaudusi lūpas Beilė pradėjo spausdinti. *Adresatui: Negaliu ilgiau dirbti organizacijoje, kurios vairas priklauso kiaulei. Tai prieštarauja visiems mano gyvenimo principams.* Ji tęsė toliau, nestabtelėdama parašė laišką, kol užviręs kraujas atvėso, o pyktis buvo išlietas. Tada paruošė antrą variantą, kurį galėtų įteikti Jo Didenybei.

Ji nebedirbs Džaredui Stounui. Tam išvaizdžiam, arogantiškam meno kūriniui. Nė minutės ilgiau. Nesvarbu, kad jis nuostabus.

*****

Smagiai nusiteikęs Džaredas Stounas pastatė automobilį savo kompanijos automobilių aikštelėje, pasiėmė lagaminėlį ir patraukė pro spindinčias stiklo duris. Jam pakako penkių mylių prasibėgiojimo, ilgų maudynių po karštu dušu, skalsaus kokteilio ir palyginti ramios kelionės į darbą.

Jis niūniavo netikusią, ką tik per radiją girdėtą dainos versiją, ir žingsniavo prie liftų, kurie kilo ir leidosi pačiame dailaus, nepriekaištingai suprojektuoto pastato centre. Kai gyvenimas buvo puikus, kai jis diktavo žaidimo taisykles, kai ketino pasirašyti sutartį, nutildysiančią visus jo kritikus, ir įtvirtinti savo valdžią kompanijoje – jis jautėsi neįveikiamas, nepasiekiamas, *nenugalimas*, tarsi galėtų vienu šuoliu peršokti visus aukštus pastatus, išspręsti visas pasaulio problemas, net įvesti pasaulyje taiką, jeigu tik turėtų su kuo dirbti.

Auksinis talento spindulys, kuriuo visi galėtų sekti.

Kyštelėjo ranką į tarpą tarp užsiveriančių lifto durų ir sėkmingai įlipo į apypilnę kabiną. Spinduliuodamas šypsena, kurią medžiodavo žurnalistai, pasisveikino su šešių darbuotojų grupele ir įsidėmėjo, kas ypatingai stengiasi ir ateina anksčiau. Džeraldas iš finansų skyriaus

Ji apdovanojo pašaipia šypsena, tarsi jie ten, viduje, būtų išgirdę kokį juokelį. Dženiferė Tomas, vieno viceprezidento asistentė, kuri paprastai pasiduodavo jo žavesiui, dviprasmiškai dėbelėjo išgirdusi jo draugišką *labas rytas* ir neaiškiai kažką murmtelėjo. Moteris iš juridinių konsultacijų skyriaus – koks jos vardas? – atsuko jam nugarą.

Keista.

Neįprasta atmosfera pasirodė esanti dar nesuprantamesnė, kai durys atsivėrė vadovybės aukšte ir jis tyliai žingsniavo iki savo kabineto. Dar viena asistentė keistai į jį žvilgtelėjo. Jis nuleido akis. Gal kokteiliu apsitaškė marškinius? Dantų pasta išsiterliojo veidą?

Energetinio kokteilio dėmių galimybė buvo atmesta, Džaredas susiraukė, išvydęs penkiasdešimtmetę asistentę Mariją, kai ji perdavė jam naujienas.

– Kas šiandien visiems *negerai*? Saulė šviečia, pardavimai išaugo...

Marija sumirksėjo.

– Jūs nebuvote prisijungęs ir neskaitėte naujienų?

– Tu žinai mano nusistatymą, – kantriai atsakė. – Pirmas kelias dienas valandas praleidžiu

ieškodamas viduriuko. Pusę aštuonių dar gąnėtinais anksti domėtis, kokia kvailystė apsėdo visą pasaulį.

- Teisingai, - sumurmėjo ji. - Na, tikriausiai norėsite palikti budizmo prieglobstį šalikelėje ir kaipmat prisijungsite, kol atvažiuos Semas Valtersas. Jis čia bus vienuoliktą.

Džaredas suraukė antakius, kai buvo paminėtas *Stounų pramonės* tarybos pirmininkas.

- Aš nesitariau su juo susitikti.

- Dabar teks tai padaryti, - atsakė moteris. - Džaredai... aš... - ji padėjo rašiklį ir pažvelgė jam tiesiai į akis. - Jūsų *dokumentas*, pareiškimas praėjusią naktį netyčia buvo išplatintas internete.

Jis pajuto, kaip išbalo. Gyvenime parašė du pareiškimus. Vieną, kai įsteigė *Stounų pramonę* ir išdėstė savo kompanijos viziją, o kitas buvo konfidencialus juokelis, kuriuo praėjusią naktį pasidalijo su artimiausiais bičiuliais, po labai smagaus vakaro, praleisto mieste.

Jis nebuvo skirtas visuotiniam vartojimui.

Iš Marijos veido Džaredas suprato, kad ji kalbėjo ne apie *Stounų pramonės* pareiškimą.

- Kaip tai buvo *netyčia išplatintas*? - lėtai tardamas žodžius paklausė jis.

Moteris atsikrenkštė.

- Dokumentas... Visas dokumentas yra internete. Mano motina atsiuntė jį man šįryt. Ir paklausė, ką aš sau galvoju, dirbdama jums.

Jam toptelėjo, kad šitaip negalėjo nutikti, nes nė vienas iš jo bičiulių nebūtų su juo taip pasielgęs. Ne tada, kai juokelis buvo skirtas tik jiems... Ar gali būti, kad kažkas įsilaužė į jo elektroninį paštą?

Jis įsmeigė akis į rankoje sugniaužtą naujienu pluoštą, pajuto, kaip suspaudė krūtinę.

- Nejau viskas taip blogai?

Marija atkišo lūpas:

- Jis prieinamas visiems.

Manydamas, kad sutirština spalvas, galiausiai jis suprato, kokia yra tiesa, kai po trijų valandų į jo biurą įžengė jo mokytojas ir patarėjas Semas Valtersas: Džaredo juridinių konsultacijų ir viešųjų ryšių komandos buvo nusistačiusios prieš jį. Šešiasdešimt penkerių metų finansų genijus buvo nepatenkintas.

Džaredas mostu parodė visiems, kad atsisėstų, ir pabandė užbėgti už akių.

- Semai, tai didelis nesusipratimas. Mes paskelbsime, kad tai tebuvo pokštas, ir rytoj kalbos nurims....